

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2018. december

A MEÖT közelgő eseményei:

December 5. szerda 15.00: Közgyűlés

A hamu tanítása

A hamut néztem reggel, odalent,
A nagy kosárban, míg pihent puhán;
S szürke, elomló halmai felett,
Megéreztem egy nagy kérdőjelet.

A nagy kosárban, benne hallgatott
A fű, a fa, az erdő élete.
És kijelentést hordozott a csend,
Hogy hivatásának, mind megfelelt.

S míg a kapuban, a kosár hamu
Útjára készült némán, boldogan,
Hogy valahol, egy csöndes nyughelyen,
A földbe térjen, és humusszá legyen,

Úgy éreztem, hogy láthatatlanul,
Körülállják, a boldog kis szobák,
Körülállják a dermedt emberek,
És megköszönik, hogy otthonuk meleg.

Ott álltam én is, a kapu alatt,
És megáldottam én is a hamut.
S megköszöntem a kérdőjelet,
Melyet szívembe, Isten így vetett:

El tudsz-e égni lassan, másokért,
Mint egy darab fa, hogyha tűzbe vet
Dermesztő téiben egyszer a kezem?
Szolgálatsz-e zokszó nélkül nesztelen?

Akarsz-e égni szent oltáromon,
Névtelenül, mint egy a sok közül?
Ha életedből csak hamu marad,
Áldozod-e még úgy is magadat?

A hamut néztem, és néztem a szívem;
Árnyékok jártak a kapu alatt. —
— Én erre képes nem leszek soha;
De Jézus él és áll a Golgota!

Én éreztem, hogy ő a felelet
És éreztem, hogy benne az „igen”;
Isten Lelke távlatot nyitott,
Ott állt kibontva, ott állt a titok,

Hogy végtelen, nagy szoba a világ,
S hideg van benne, sokszor nagy hideg.
De lángra gyújtott életek dalolnak
az áldozatról, és övék a holnap.

Hírlevelünkbe a december havi áhítatokat

Háló Gyula

baptista lelkipásztor, kommunikációs vezető

írta

Aki vár, az készül, és aki készül, az remél

Van még időnk készülni arra, hogy lelkünk a legméltóbb módon ünnepelhesse Isten testet öltését. Négy hét áll előttünk, hogy lelkünk minél felkészültebb legyen Jézus Krisztussal való végső együttlétre. Ezekben a hetekben évszázadok óta a hívők a helyes várakozást tanulják és gyakorolják. Ady Endre *Ki várni tud* (Küldöm, ki érti.) c. költeménye a várakozó magatartás, beállítódás nagyszerűségét állítja középpontba:

*Tartsd magad,
Sors, Élet és Idő szabad
S ki várni érez, várni tud.*

*Várni tud,
Kinek ön-énje nem hazug
S nem hord össze hetet s havat.*

*Tartsd magad,
Mert most az a leggazdagabb,
Ki várni érez, várni tud.*

Jakab apostol is ugyanezt fogalmazta levelében: az igazi türelmes várakozás egyszerű, mint a földművelő emberé, de amit mégis folyamatos igyekezettel kell fenn tartani, meg kell erősíteni. (*Jak 5,7-8.*) Mindkettőjük nagyszerűen fejezi ki azt, hogy a várakozás nem passzív tevékenység. A várakozás nem semmittevés. A várakozás nem kivárás. A várakozás a várt eseményre való felkészülés. A helyes várakozást egyetlen dolog igazol: hogy semmi nem ér váratlanul.

Elvárni vagy várni valamit: nagyon különböző dolog. A várakozás épp meg akar szabadítani bennünket, hogy az elvárások zsarnoksága alatt kivérezzünk és kivéreztesünk másokat.

Sokféleképpen lehet Istenre várni, de csak egyetlen fajta várakozás helyes: Az Úrra várni nem más, mint az ő megjelenésére, az ő aktív közbelépésére várni. Isten elsődleges szándéka és akarata, hogy magával hozza áldásait, és megajándékozza mindazokat, akik rá vártak.

A hívők együttléte, istentisztelete – ahogy ma mondjuk – ilyen várakozó alkalom. Némely helyen megkopik az Istentudat a hívők között. Ilyenkor már csak a közösségről beszélgetnek, azt mondják, hogy a gyülekezet ügyével foglalkoznak, de nem Istennel. Az Úrnak szolgálunk, mondják, de már csak maguknak szolgálnak.

Olykor nem tulajdonítunk nagy jelentőséget Isten ügyének, mert talán nem is hisszük, hogy ő tehet nagy dolgokat. Olykor meg azt hisszük, hogy a hétköznapi dolgaink, munkáink csupán a mi ügyünk, Isten ügye az imaházban van. Egyszóval bennünk van annak az oka, hogy Isten és az ő ügye, az ő országának, uralkodásának az ügye nem mindig igazán fontos nekünk.

Jó dolog a hívőkkel együtt várakozva imádkozni-énekelni, és így meggyújtani az adventi gyertyát. Jó dolog ilyenkor látni, hogy némelyekben valami történik, hogy tiszta módon akarnak készülni az ünnepekre, hogy Istentől tényleg várnak valamit.

Tudsz-e már készülni várakozni? És ez megtölt-e igazi reménnyel?

A remény az igazi vigasz

A hívők egyik része mindig tudja, hogy az Úr szolgálatának haszna önmagában van, s a jutalom a végén nem marad el. A másik része viszont időről időre meginog, és felteszi magának, olykor társainak is a kérdést, megéri-e hívőnek lenni, mi értelme van az egésznek? Némelyek betegségben, mások anyagi nyomorúságok között, megint mások a hívőséggel együtt járó terhek és hátrányok elszenvedésekor jutnak ebbe a kísértésbe. Némelyek el is esnek, sőt egyesek odáig jutnak, hogy a hitben hajótörést szenvednek: nyíltan hátat fordítanak a hit mindennapi gyakorlatának, s olykor a gyülekezetnek is. Van olyanok is, akik a hitből csak azt tartják meg és be, amiből számukra nem származik hátrány. A hit többi dolgáról úgy vélik, nem kell azt annyira komolyan venni. Ide jut mindenki, aki csupán földi élvezeteire akarja használni a hit eredményeit. Aki az Urat a nagy kereskedőnek látja, aki a pult másik oldalán várja az üzletfeleket. Az ilyen elmondhatja Weöres Sándor (*Halottak kórusa*) szavaival:

*... templomba jártunk, hogy cserébe megkapjuk
a heverőnk, a kardunk,
pult volt nekünk az oltár, ahol Istennel
üzletelni akartunk.*

Olyan ez, mint mikor valaki csupán azért választ párt magának, mert akkor több pénzük lesz közösen, mert akkor a másik segít neki, mert akkor nem lesz egyedül, elfelejtve az ige gyönyörű ígérését: ... és lesznek ketten egy testté. Így csalja meg magát az, aki bárhogy is kezdte a hívőséget, de végül elüzletesíti azt. Mikor megtérünk, azt mondjuk: Mindenem az Úrnak adom, minden az övé. Egy idő után viszont sokakban felmerül a vágy: Ha igazi Istenem van, miért ne lehetne egy kis hasznom is öbelőle azon túl, hogy „én az övé, ő az enyém”?

A haszonelvű hívőség a jóléti társadalomban különösen is kísért. Pedig vissza kell találnunk oda, ahol az Urat önmagáért szeretjük, követjük. Boldog az, aki ezt tartja élete értelmének. A szív csalóka, állhatatlan. Ezért is kell figyelmeztetni magunkat hitünk egyedüli értelmére.

Malakiás kortársai közül, akik félték az Urat és becsülték nevét, azok vigyáztak nyelvükre, nehogy haszontalannak mondják az Úr szolgálatát; vigyáztak gondolataikra, hogy a hiábavalóság érzetének kísértéseivel szemben megvédjék magukat. Ezeket a szavaikat és gondolataikat az Úr beírta egy könyvbe emlékeztetőül, hogy majd mindenki előtt lelepleződjék, hogy igazuk volt, mikor kitartottak a hitben. A hűség nem látványos, de majd a végső napon azzá válik mindenki előtt. Akkor egyértelmű lesz mindenki számára, hogy csak az Úrért volt érdemes élni.

Ismered-e Krisztust annyira, hogy csak őt kívánod már?

Jézus az igazi szabadító

Ha bölcs uralkodója lesz Izráel népének, akkor szabaddá válik — profétálta Jeremiás.

De mit jelent a bölcs uralkodás? Mikor a jog és az igazság érvényesülhet a társadalom életében. Mikor a törvények és a szabályok kézen fogva járnak a pártatlansággal és a jóhiszeműséggel. A bölcs király meg tudja különböztetni a jót a rossztól, de nem csupán az írott törvények alapján. Mert a bölcs király belelát az emberek lelkébe: tudja, mennyi minden vágy, szándék, akarat és bűn kevereg benne. De a

bölcs király azt is tudja, mire van szüksége népének: igazságra. A bölcs király tudja, hogy csak az igazságra épült társadalom áll fenn szilárdan. Mert csak az igazság teremt biztonságot. Mai elterjedt hazugságok szerint a társadalom tagjainak egészségre és széles körű fogyasztásra van szüksége a jóléthez. Igazságosabb világról keveset beszélünk. A bölcs király tudja, hogy igazságos világ után vágyik mindenki. Ez az emberi alapszükségletek egyike. Jézus Krisztus bölcsessége országa tagjainak szívében teremt igazságot: eljövetele megigazít minden benne hívőt.

De a bölcs király azt is tudja, hogy a szabadság a legalapvetőbb szükséglete az embernek. Azt is tudja, hogy az igazság tesz egyedül szabaddá. Amíg más értékektől függünk, amíg megszerzett vagyonban, az életszínvonal emelkedésében, bővülő kapcsolatrendszerben, diplomák megszerzésében látjuk a szabadság lehetőségét, semmit sem tudunk a szabadságról. A szabadító király tudja jól: ahhoz, hogy a szív szabadságára jussunk (a szabadság képzelet helyett), ahhoz igazságra van szükségünk, ahhoz pedig hitre.

Kultúránk telis-tele dróton rángatott egyedekkel, akik szabadnak hiszik magukat. Akkor változtatok, amikor akarok — mondják, mint az alkoholisták és drogosok. De változtatni és abbahagyni nem képesek, mert nem szabadok. Saját megszerzett kincseik foglyai: amikhez ragaszkodnak, azok tartják lánccon őket.

Szükségünk van szabadítóra, mert szabadság nélkül nincs élet. De szükségünk van bölcs uralkodóra, aki megtanít az igazi szabadságra vezető útra.

A keresztyének között sokan mondják, hogy Jézus Krisztus megszabadította őket bűneiktől. Ha ez igaz lenne, máshogy nézne ki a világ. Akik tényleg megszabadultak, azok azt is tudják, mennyire jó és mennyire nélkülözhetetlen ez az állapot. Amikor a szabadító bölcs Király uralma alá kerül az életünk, csak csodálkozunk, hogy élhettünk annyi éven keresztül nélküle. S minden vágyunk az, hogy minél több embertársunk megszabaduljon.

Vajon mit tehetnél, mint hívő ember egy igazságos és szabad világért, amit még nem próbáltál?

Csoda történik, ha Jézus Krisztusra várunk, aki eljött

Mindjárt karácsony, Jézus születésének ünnepe. De még várunk az ünnepre. És még mire?

Igazi dologra kell várakozni. Ez tesz erőssé, de naggyá is bennünket. Mert ki mire vár, annak él. Ebben az értelemben van értelme Jézus várásáról beszélni, Jézus jövetelére várni. Az vár Jézus Krisztus visszajövetelére, aki úgy él, úgy tevékenykedik, amivel Jézus dicséretére törekszik. És aki rá vár, az nem tud máshogy élni.

Amikor kisiskolásokat tanítottam, volt úgy, hogy néhány percre egyedül kellett őket hagynom az osztályteremben. Ilyenkor mindig feladatot adtam nekik, és lbolyát, egy határozott kislányt kértem meg, hogy ő pedig ügyeljen a rendre. Amikor visszamentem, mindig három csoportot találtam. Az egyik szorgalmasan dolgozott a feladaton, mert értelmes öröme vágyott és örömet akart szerezni nekem is. A másik csoport mélézott, hagyta szabadon kóborolni az agyát, örült, hogy nem kell semmi értelmes és komoly dologgal foglalkozni. A harmadik csoport tagjai gyorsan előszedtek valamit, ami szórakoztathatja őket: egy könyv, rajzolgatás, papírgalacsinok gyártása és mozgósítása saját készítésű eszközökkel.

Talán nem is csupán az iskolákban létezik ez a három csoport.

Az első csoportba azok tartoznak, akik rájöttek, hogy az értelmes tevékenység ad igazi örömet, és attól értelmes minden dolog, ha másokért is tehetjük. És hogy van egy nagy Főnök, akiért érdemes dolgozni. És valójában csak az ő dicsérete számít, mint ahogy a Jézusi példázatban mondta a gazda a szolgájának: *„Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!”*

gazda: *„Te, gonosz és rest szolga.”*

A harmadik csoport tagjait még nem érintette meg az élet mélyebb valósága. Még csupán a felszínes dolgok érdeklik: gyerekkorban és felnőttkorban egyaránt a kielégülés, a szórakozás keresése. A kedvtelések azonnali kielégítése minden öröme.

Számunkra Jézus Krisztus egyszerre már eljött és velünk élő személy, és egyszerre az, akire az élet különféle helyzeteiben várunk. Úgy várunk rá, mint aki *„Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békeesség Fejedelme”*. És pusztán az, hogy ő mindez, csodát tesz velünk, a várakozókkal.

Tudsz-e így várni rá a mindennapok kis dolgaiban is?

A karácsony a testet öltött szeretet ünnepe

De miben látható ez? Erre a kérdésre János apostol válasza ez: *„Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket.”*

Sajnos igaza van Paulo Coelho-nak abban, hogy *„könnyebb szeretni, mint szeretve lenni”*. Annyi minden ér bennünket éveink során, annyi minden cáfolni akarja azt, hogy szeretetre lettünk teremtve, hogy a végén elhisszük, hogy nem vagyunk szeretve, hogy nem is vagyunk szerethetők. Éppen ezért az ember legnagyobb feladatai közé tartozik az, hogy kikutassa és átélje Isten örökké tartó és állandó szeretetét. Ez a szeretet sokkal átfogóbb, mintsem gondoljuk, sokkal állandóbb, mintsem érezzük. Az embernek nem lehetősége átélni mindezt, nem is joga, egyszerűen kötelessége, mert ez életfeltételünk. Nem tudunk és felmondanunk kell Isten szeretetének leckéjét, hanem tapasztalni, benne élni! Szeretettből élni nem más, mint benne élni a szeretetben.

Az Isten által szeretett embert könnyű felismerni: Jól érzi magát a saját bőrében, nem vágyik a helyzetére, a környezetére megváltoztatására. Mer belevágni olyasmibe, amit még nem csinált, nem fél a kudarctól, mert a kudarckat is az élet természetes velejárójának tartja. Életét teljesnek és kielégítőnek érzi. Nem zavarja, hogy sok mindenhez még nem ért, sok mindent nem tud. Tudja és érzi, hogy szerethető. Nem fél közel engedni másokat magához. Nem fél mások szenvedésétől, nem akarja mindenáron és azonnal megszüntetni, mert tudja, hogy a szenvedővel való szeretetteljes jelenlét nagyobb szükségletet szüntet, mint a szenvedés megszüntetése. Nem fél a hosszú távú és a végleges elköteleződésektől és a felelősségtől. Bízik Istenben, bízik másokban, az emberekben, nem fél tőlük, nem gyanakszik rájuk.

Könnyebb elhinni, hogy Isten szeret bennünket, mint engedni, hogy ezt meg is tapasztaljuk, át is éljük. Pedig ez az Isten Fia, Jézus Krisztus testet öltésének, a karácsonynak a lényege, hogy átengedjük ma-

gunkat Isten szeretete valóságának. Ezért olyan csöndes a szenteste. Mert csak az áhítatos csöndben történik meg a rácsodálkozás Isten kimondhatatlan szeretetére, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Tudod-e hagyni, hogy Isten szeressen téged?

"AZ IGAZSÁGRA ÉS CSAKIS AZ
IGAZSÁGRA TÖREKEDJ..."
(MTÖRV/5MÓZ 16,18-20)

Ökumenikus Imahét nyitó istentisztelet 2019. január 20., vasárnap 18:00 óra

Helyszín: Budapest, Deák téri evangélikus templom
Igét hirdet: Dr. Szabó István, református püspök
Szentbeszédet mond: Dr. Erdő Péter, bíboros

Ökumenikus Imahét

Kedves Testvérek!

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa 2019. január 20-27. között szervezi az Ökumenikus Imahétet.

Az imahét anyagát az indonéz keresztény testvérek állították össze, amelynek a központi igéje így hangzik:

„Az igazságra és csakis az igazságra törekedj...” (MTörv/5Móz 16,18-20.)

Az országos ünnepi nyitó istentisztelet a Deák téri evangélikus templomban lesz 2019. január 20-án, vasárnap 18:00 órakor. Dr. Erdő Péter bíboros mond szentbeszédet és ígét hirdet Dr. Szabó István, református püspök. Az ünnepi liturgiában szolgálnak a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa tagegyházainak vezetői.

Tisztelettel tájékoztatjuk, hogy elkészült a 2019-es Ökumenikus imahét anyaga. Olvassák és forgassák szeretettel. Az ökumenikus imahét anyaga letölthető a www.meot.hu oldalról. Letöltés: <http://meot.hu/keresztm>.

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére (oikumene@meot.hu) küldött levélben adják meg az e-mail címet, és a következő hónaptól eljuttatjuk a hírlevelünket!

*Testvéri szeretettel:
„Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői*